

Jure: Marija, ali pojdem sedaj lahko k mamici?

Marija: Zakaj bi šel sedaj k mamici?

Jure: Saj si mi tedaj rekla, če zbolim in umrjem, da pojdem lahko k njej. Tako rad bi šel.

Marija: Ne, saj nisi tako bolan, da bi umrl — jutri boš že zdrav!

Jure: A jaz bi šel rad k njej.

Marija: Ubogi Jure!

(Konec prih.)

Noč.

*Na pester prt razpetih trat
sij blede mesec svoj izliva,
in ozek potok v vrbah skrit
objemlje v svitu rjava njiva.*

*V rokàh je hlad, v pogledu mir ...
Vsa tema je azurno steklo,
ki reže veter jo kot nož,
kot kose naostreno jeklo.*

*Globoka je prozorna noč —
vesoljstva sen in stvarstva čudo,
spokojne lehe senči mrak,
prepreza vso zaspano grudo.*

*Nobena luč ne bode v noč,
le v nebu zvezde so pripete,
ki gledajo na strehe koč,
na cerkve v črni plašč odete.*

*O, noč, v pristanu hladnem skrij
vso zlobo našo, bol in bedo,
posveti naj goreča luč
danice zvezde v srca gredo!*

Damjan.

Zdravilo.

*Kadar sobo mrak objame,
v roke gosli očka vzame,
zaigra nam prelepó.
Pesem naša se oglasi,
da možjé, žené na vasi
okenca samo pripró.*

*Zajček v vrtu je na paši
in se prehudó prestraši,
ko začuje strunic glas.
Zdaj očetu struna počí —
zajček ves plašan odskoči,
več na vrt ni hodil v vas.*

Fr. Ločniškar.

